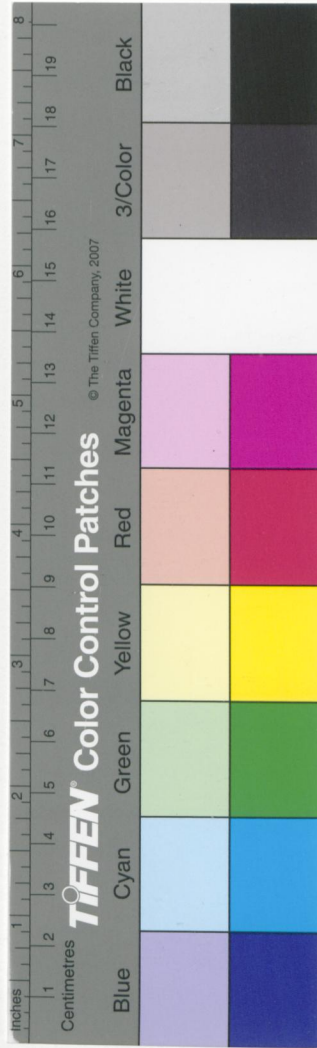
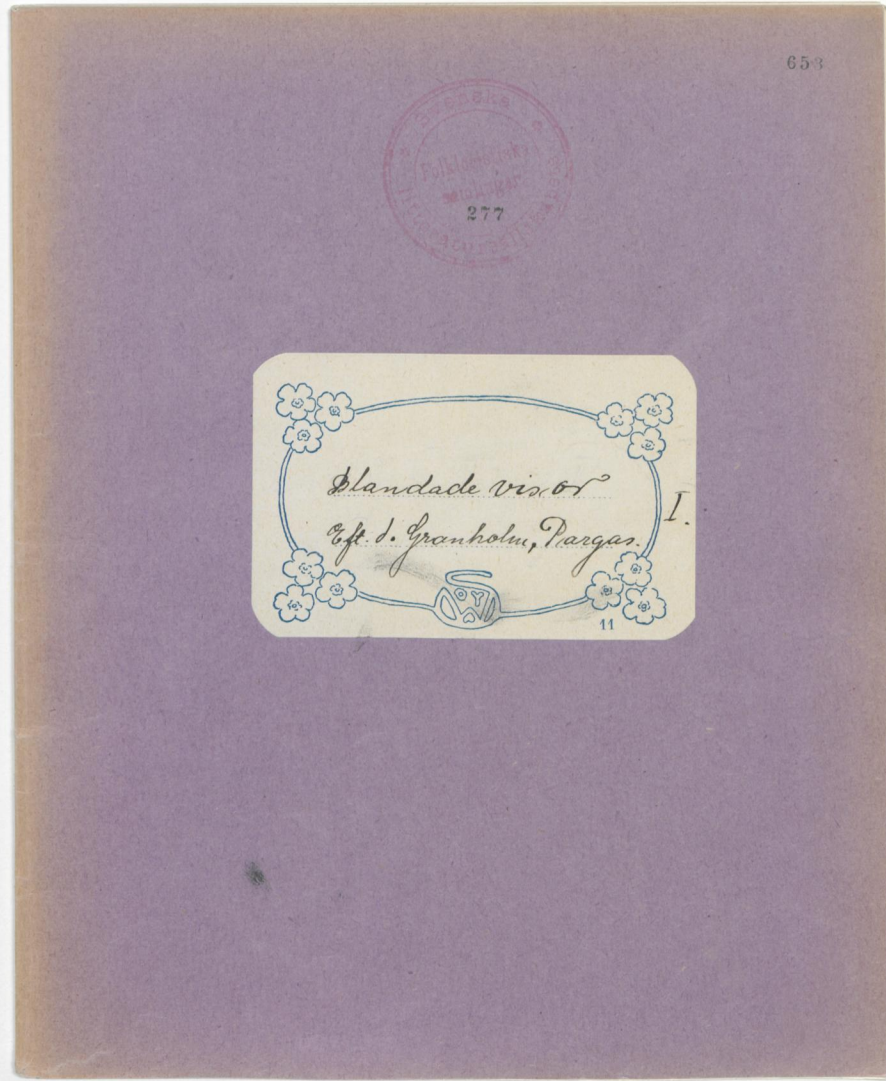
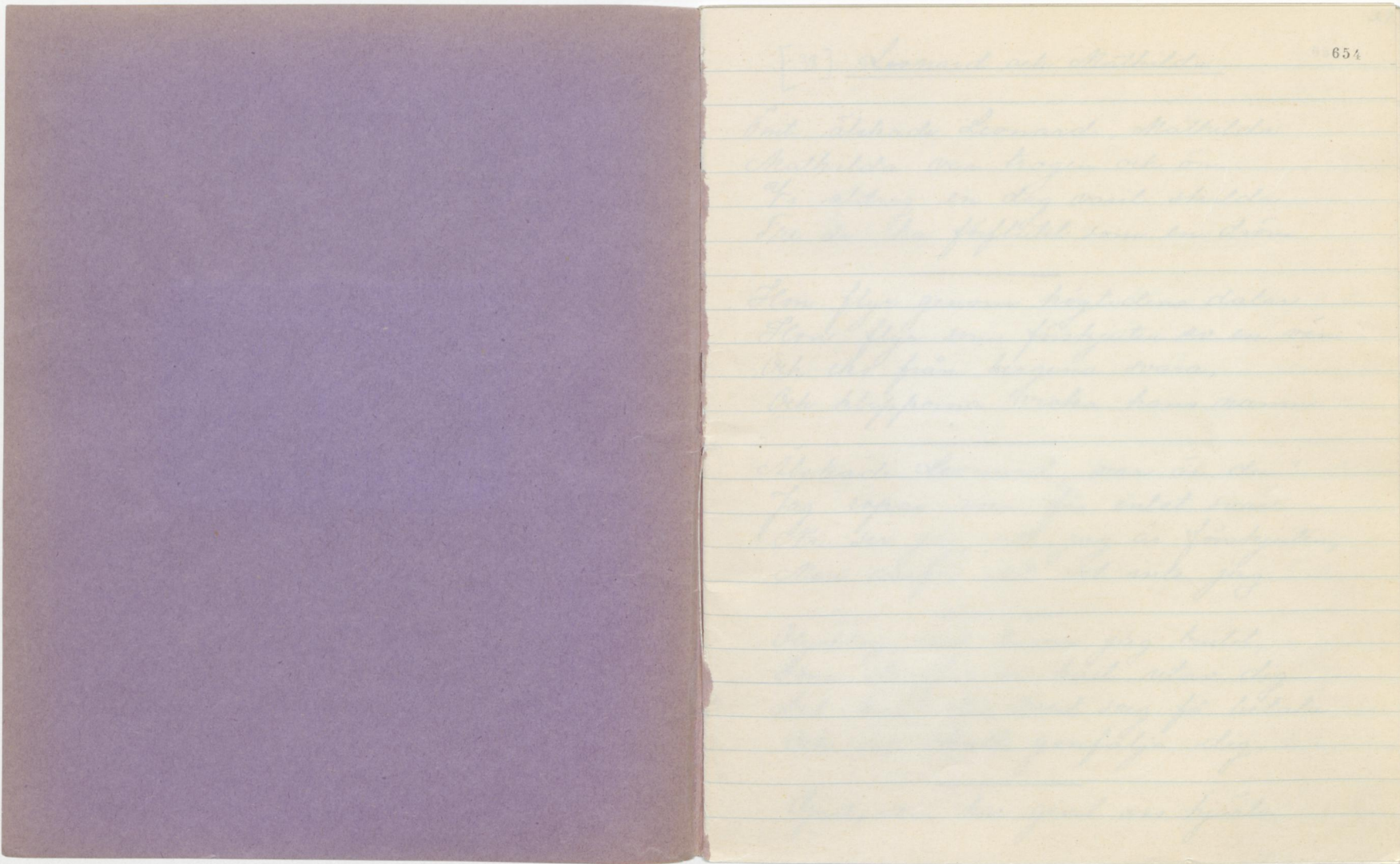

[38] Leonard och Mathilda.

655

Ömt älskade Leonard, Mathilda
Mathilda var trogen och öm.

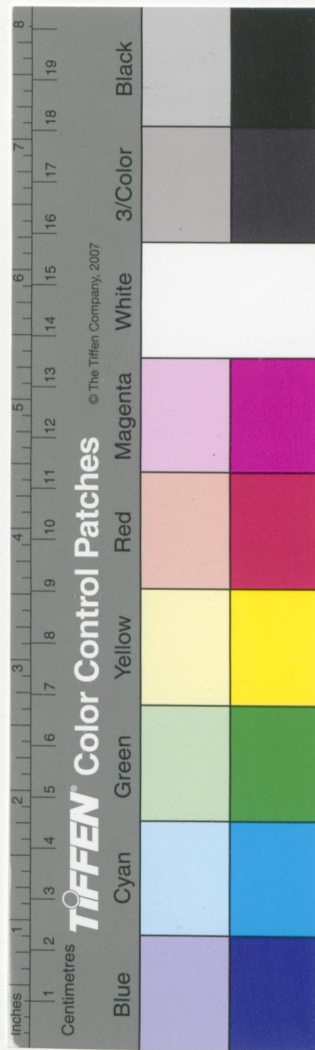
Vi aldrig en dag varit skilda
Tre år ha förlutit som en dröm

Hon flyr genom högtidens dalar
Hon flyr som förskjutten av en vän
Och echo från bergena svara,
Och klipporna viska hans namn.

Älskade Leonard, var är du?
Jag ropar men får intet svar.
Nu ser jag, att jag är förskjutten,
Men varför det vet inte jag.

Olycklig, vad haver jag brutit,
Som straffas så hårt utav dig.
Det kan du med sorg få betala
Och vi skall genfölja dig.

Gud, som har givit oss hjärta,

Att dela emellan dig och mig.
 Det band, som nu är i knötenutet,
 Kan aldrig upplösas nu mer.

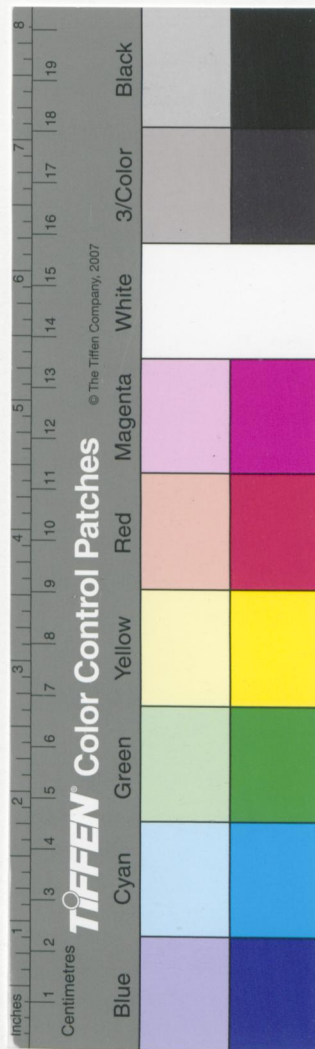
[39] En ny och vacker visa.

Hi dansa och hurra, tills klockan slagit to,
 Men de som äro hemma, de lägga sig i ro.
 Jag lade mig och neder i ett bialigt sim;
 Jag tänkte på den vännen, som för har varit min.

Hurt låg jag där en stund, men hur länge det var
 Jag drömde mig en dröm, den jag tyckte var så rar.
 Jag drömde, att jag var uti ett främmand' land,
 Men vad det var för landskap, jag ej beskriva kan.

Jag drömde att jag var uti en hage så grön,
 Där alla blad och blommor de liknade min min.
 Och mitt uti den hagen ständade en skön ros,
 Som bleknad var mot söder men rodnad mot nor.

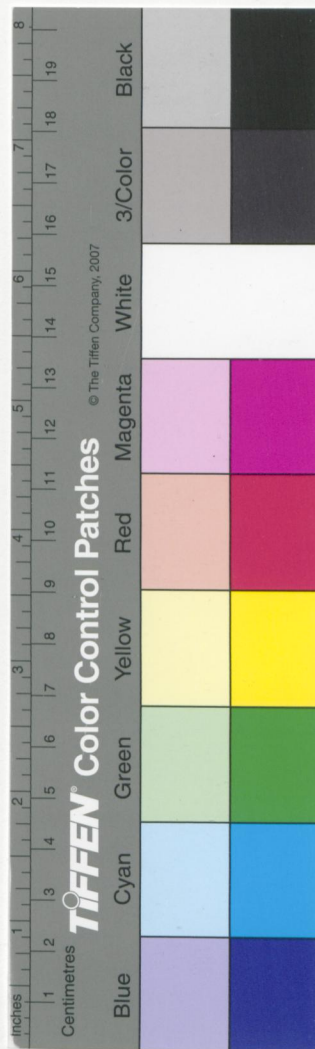
Jag såg uppå den sidan, som var vänd mot nor

Till skam för alla flickor, som sällan hålla ord.
 Jag såg uppå den sidan, som var vänd emot syd
 Leder för alla gossar, som göra vad de bö.

Det var en söndagsafton vid solens nedergång,
 Jag gick mig ut spatsirande ensam och allen.
 Då mötte jag tre flickor ja fyra in till fem,
 och det var stor förgjelas att lata ja med dem.

Den yngsta och den äldsta, den kallat jag för min
 Hon hade fina kläder och en rostende kind.
 Hon hade fina kläder och en dejlig gång,
 ja och en givlig stämma på visan den hon sjö.

[40] Om vacker visa.

658

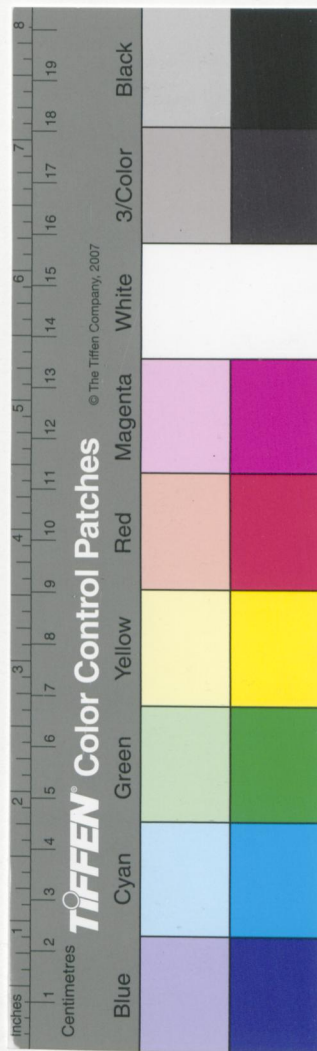
54.

Dina rosenröda kinder och dina ögon så blå
Och ett hjärta av falskhet du bar.
Fru du flicka, att jag liknar den fläkande vind,
~~Att~~ ej vet, vem jag, skall hålla kär.

Lik duvan i grön lunden jag kände mig så glad,
När som vänskap emellan oss var.
Men nu liknar jag träden med de ofallna blad,
Och i ädrona stannar mitt blod.

På dig så har jag tänkt med ett redligt sinn'
Och ett hjärta så troget i mitt bröst.
Men jag såg på dina ögon och jag kände på
Att ditt hjärta var falskt, när det bjöds.
din hand,

Vad förtroliga ordet, som du till mig talat har,
Förtröstande löften du mig gav.
Därför blöder mitt hjärta, därför bleknar ^{min} kind,
När du blomstrar av Skaparens hand.

[41]

Vina. (Eft. tryckt exempl. hos J. G.)

659

Om tvänne flickors gråsliga mord i S:t
Karins socken år 1849. — Författad och till
tryck bekostad av O. W. M-son. Pris 15 p.
v. 1.

Nu med sorg jag besjunga vill
Om händelsen, hur' den gick till;
Två gråsliga mord man tänka må,
De hemiska äro att höra på.

v. 2.

I Nummis socken det så var,
Läke långt borta från Åbo stad,
Att i Littois by, välbekant den
I Pombro hemman skedde grymheten.

v. 3.

I vivid landsvägen är denna gård
Fem ryska verst från sagde stad
På en rymlig plan så ligger den
Och skön att beskåda utvändigen.

v. 4.

Den hemiska bragd där förvades,
Som ingen kunde ana ens.
Rysliga mord, mer än förvånande,

Varom man knappast hört berättelse.

v. 5)

Då flickorna om aflonen
Begäro sig till vilan den,
Og vetande av farans slund,
Som hotade dem i högsta grund.

v. 6)

Medan de kummit slumra in
Under mörka natten i sängen sin,
Då hastigt uppbrötos dörrarna,
Som väl voro igenstängda.

v. 7)

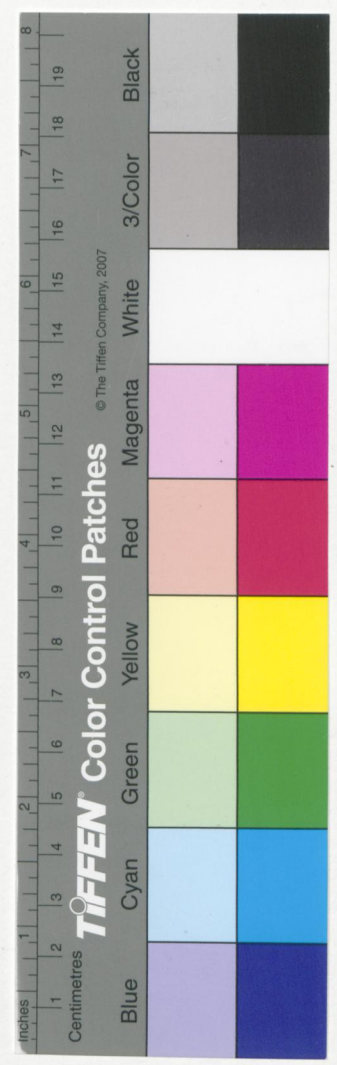
Nu inträdde uti rummet så,
Mördarena med tillhugg då,
Fidtagande där sitt grymma död,
Varav en jänmer hördes hård.

v. 8.

Med deras tillhugg slogo de
Och svärligen misskändlade,
Som nog hemskt är att beskriva om
Och lysna även för människom.

v. 9.

Fluvud, nacke ävensom ögonen

Av mördarne voro slagne,
Mun, tunga samt öck händerne
Ja, mer än grymt marterade.

v. 10.

Nu mycket blod utströmmade
I rummet av de sargade,
Och nödrop även jämmerlig,
Slördes till rummet närmast invid.

v. 11.

Till hjälp med största skyndsamt
Hastades nu med pilsnabbhet,
Då mördarne förnummo det,
Begäro de sig bort i ett.

v. 12.

När nu amat folk tillslädeskom
Och förbytarna kunnit bort,
Det hemska död ren förövat var,
Men ingen av de ilskne kvar.

v. 13.

Förskräckelsen var nu allmän här
Och ryktig syn att skäda där,
Och visste någon varthän mördarne
Begivit sig på flyktene.

v. 14. Undersökningar mång' hållits här,
 Men ingen utredning vunnits klar,
 Vem därtill skyldig vara må,
 Att hava kunnat fånglas så.

v. 15.

Att hundra mark så får den man,
 Som upplysning här om lämna kan,
 Att saken blive utredd så
 Att brottet i dagen komma må.

v. 16.

De mördade på sedligt vis
 Sökte framsträva sin livstid.
 Intet ont av dem så höides av
 Fästner andras minskap dem omgar.

v. 17.

Med en beklaglig död nu de
 Portryckta blevo från livets ve
 Efter att härt lida fingo väl
 De sista stunder de upplevat här.

s. 18.

Så oräker vår livstid är
 När döden oss bortkalla får,
 Därför i tid var så beredd

Liksom på resan färdighlädd.

v. 19.

O mördare! så grym du är!
Betänk ännu i tiden här
Det grymma brott, som du begått,
Så snart du kristna döpset fått.

v. 20.

Ditt samvete lik av järn och stål,
Som ej väcker ånger i din häg,
Och påminner dig det grymma mord,
Därför du ännu ej blivit tillspord.

v. 21.

Än skynda snabbt, bekänn ditt brott,
Ännu är nådetidens lott;
För påföljden ju vida hårdare
Vid dödsbädden blir dig allt svårare.

v. 22.

Här Gud, som här i nådens tid
Om syndare är kuld och blid,
Ledrade oss på dygdens stig,
Där himningen bekräftar sig.

v. 23.

All sedan dödsminuten blir,

5.10.
664

[49] Om visa.

665

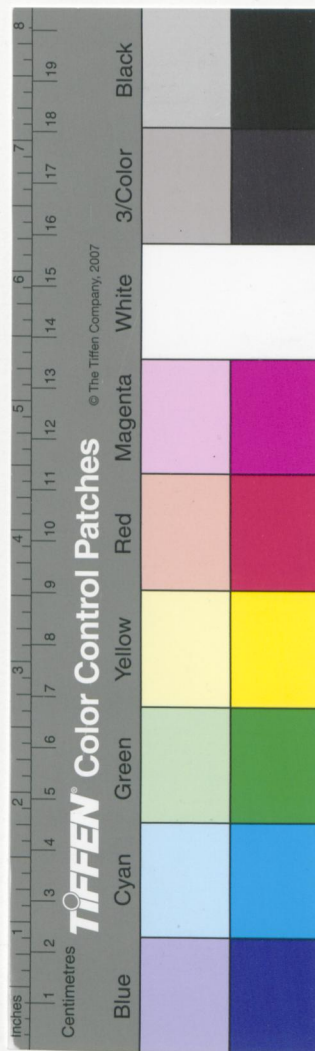
När solen tändes sina strålar
Med ömhet tänker jag på dig.
När aftonglansen himlen mörnar
Då är min tanke blott hos dig.

Du var den första jag har älskat,
Du var den första jag tillbad.
För din skull är mitt hjärta fångelat,
Din bild uti mitt bröst jag bar.

Jag kan ej skiljas från din sida,
Mitt hjärta svarar endast nej.
All annan svärta kan jag lida
Men överge dig kan jag ej.

Vi skulle leva sålla dagar,
Vi skulle leva som ett par.
Ja, endast att du mig behagar
Ja, endast att du har mig här.

Om mamma skulle mig sen neka

Att bli ett äkta par med dig.
 Vår kärlek kan hon icke veta
 Hur högt, hur dyrt jag älskar dig.

Nu reser jag till fjärran länder,
 Adjo, farväl min lilla vän.
 Men räck mig ej den falska handens,
 Den trogna räcker jag åt dig.

Om livet mig ej mer behagar
 Och det för mig en fläga är,
 Så vill jag sluta mina dagar.
 O Gud, det är vad jag begär.

[43] Den gode vännen.

667

Är jag nu ensam här på denna blåa bälja
 & mellan berg och skog och ser hur vågar skölja.
 Mitt vad som möter dem i deras stridda färd,
 Som rusar häfligt men förskingras ännu snart.

Stig ensam är jag ej, fastän jag så tycks vara
 En vän jag har med mig, som kan mig väl bevara,
 Ty han beskyddar mig, han är min vän och bro
 Och tar mig sist till sig, blott jag på honom tror.

Särföre vill jag nu mig i hans famn befalla.
 Ja, gör så även du. Han möter ömt oss alla,
 Ty han är mot oss kuld, som har utgivit sig
 Att bortläga all vår skuld, lit' därpå stadelig.

Löfets helga flod har han och dig antagit
 Fyll sin utvalda brud och tynden från dig fragit
 Samt klätt dig i en skrud, som helig är och ren
 Och fryder väl hans brud, ty han är utan men.

Högglorad vare Gud, han som och Helge Ande

668 3.17.
Med en somstämning sång av oss i allo lande,
Som oss har fött på nytt genom sitt helga blod.
Och gjort från synden vitt i dopets rena flod.

[44] Mimersvärser.

669

Andra varsamnt ibland vämmar,
 Ej det händer ofta här,
 Att man ej en enda kämmar,
 Fast man mitt i bland dem är.

Bland alla vämmar, som du äger,
 Den minsta vämmen är väl jag,
 Men jag vänligt till dig beder.
 Behåll mig i ditt minne kvar!

Se här, tag denna vårs,
 Som jag med nöje giver.
 Du kämmar detta bröst,
 Den hand som detta skriver.
 Se du på denna vårs,
 Vi jag ej mera finns.
 Om sådan är din vän,
 Den du med nöje minns.

Från minnets sköna rosengård
 Jag dig en blomma vägar byta

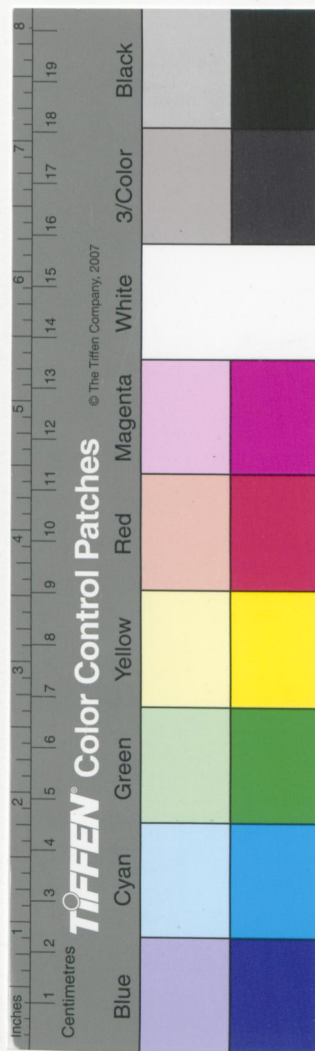
Tag sköna den soti din vård
 Och i din bön mig inneslut.
 Jag ber så ömt, förglöm ej mig.
 Jag evigt, evigt minnes dig.

Glöm icke mig, som evigt in i döden
 Dig ånglasköna flicka ålskar och tillber,
 Som följer dig, vill dela dina öden
 Evad som händer och evad som sker.

När uti krets en ibland goda väner
 Vid källans rand en blomma visar sig.
 Av himlens färg du denna blomma känner.
 Hon viskar troget, förglöm ej mig.

O var jag är, till vilka land jag far
 Din sköna bild står i mitt hjärta kvar.
 Som svanen sjungande vid fjärran ö
 Vill jag i kärlek leva och i kärlek dö.

Må till din älderdoms senaste dagar
 Alltid din himmel bli molnfri och klar.
 Fynga dig ären av trötthet du klagar

Tänk på de förra lyckliga dagar.

Må dina dagar ljust förirra
Och intet skal dig möta här,
Och må du den belöning vinna,
Som endast dygden värdig är.

Lev för frus allting annat
är ej vårt att kallas liv.
Att den värmens framför andra
Hjärtats fönta kärlek giv.

Må din leonad slädje bliva.
Glad och rijd samt lugn och säll
Och må himlen alltid giva
Glädje till din leonadskväll.

Din vän jag är och vill det vara
Och vet, att du mig alltid minns.
Så må du dessa rader spara
Fyll minne då jag ej mera finns.

Kan någon större sällhet råda
 Någon sällare än den
 Ett flickans ögon skåda
 Juva rena kärleken.
 Änvarst det är ändå
 Öftt sin älskarinna få.

Stryk ut min vän från ordet jag
 Den sista bokstav, som där är,
 Av ordet väl kan du bortläga
 Den första, den behövs ej där.
 Tag sista stavelsen av ordet fiskar
 Lägg sedan själv ett dig därtill
 Då ser du, vad mitt hjärta viskar
 Säg om mig sedan, vad du vill.

[45]

På en gammalpigas namnsdag.

Nägot grannt jag önska borde
 Men säg, vad skall man hitta för.
 En gyllne tid behåga lorde,
 Men jag gissas kan icke spå.

s. 19.

673

Om kärlek vill du kanske drömma
 Kärval, jag önskar, ja låt se
 för fan, jag nära var att glömma,
 Din kärlekstid är ju förbi.
 Förgeves bräkar jag min hjärna
 Rimligt även rimligt rår.
 Om möjligt än jag önskar gärna
 Att du på nytt var 15 år.

